

IMPRESSIES UIT EEN ACHTERSTANDSWIJK

Het Rotterdams college van b en w zet volop in op het verbeteren van de leefbaarheid in achterstandswijken. Een van die wijken is Middelland, gelegen nabij het centrum van de stad. Ireen van der Lem is er opbouwwerkster. Zij doet in elk nummer van Nieuw Rotterdams Tij verslag van haar ervaringen. Ze kijkt daarbij vooral naar hoe het collegebeleid op straatniveau uitwerkt.

21.11

Het is koud en donker, regendruppels glijden over de witte zeilen van de partytenten. Het hout in de vuurkorven brandt en jongeren die er omheen staan hebben glimmende, natte gezichten. Een bewoonster duwt me een bordje met Marokkaanse pasteitjes in mijn handen en fluistert samenzweerderig 'Neem jij dit maar, ik volg een speciaal dieet maar ik dacht dat ik ze zou beledigen als ik het niet aannam'. We vieren suikerfeest in de Joost van Geelstraat. Het is 21 november. Mustapha, Racid en nog wat tieners hebben het feest georganiseerd. 'Alles onder controle hier?', vroeg Mustapha de hele middag aan iedereen die hij een taak had opgedragen.

Nu is het avond en er is van alles te eten. 'We schenken geen alcohol', had Mustapha gezegd, 'dan zullen er meer allochtonen naar het feest komen.' Daar is kort over gediscussieerd en de actieve bewonersgroep van de straat, die voornamelijk uit witte veertigers bestaat, gaf Mustapha gelijk. Meer allochtone bewoners die aan activiteiten deelnemen, dat willen ze. Dus wordt er Marokkaanse thee en limonade gedronken. Veel bewoners hebben de kou getrotseerd en zijn naar

buiten gekomen met allerlei gerechten. 'We doen ons best' zegt een bewoner nadrukkelijk en hij werpt een blik op een Marokkaanse buurman die kommen soep rondbrengt. Iedereen probeert droog te zitten en kruipt dicht bij elkaar onder de partytenten.

Met een handtekeningenlijst schuifel ik tussen de tafels en de druppels door. De bewoners uit de Joost van Geelstraat maken afspraken met elkaar over leefregels, ze doen mee aan Mensen Maken de Stad. Het is de bedoeling dat in ieder geval een derde van de straat de afspraken steunt. Dit suikerfeest is een mooie gelegenheid om die steun te verwerven. 'Ja', zegt een oude dame, 'ik ben het er wel mee eens hoor, dat we in onze straat de burens groeten, maar als je een moslim groet, dan word je niet teruggegroet.' Stomverbaasd kijk ik haar aan. 'Dat meent u niet. Ik heb dat nog nooit meegemaakt. Is u dat wel eens overkomen?' Ze kijkt me vriendelijk aan en lacht dan verlegen. 'Nou, nee, mij ook nog nooit, maar dat zie je wel op tv toch. Lekker heet hè, deze soep.'

Mijn handtekeningenlijst wordt steeds natter

FOTO: ERIK SCHILT

en voller. Soms tekenen bewoners op de rug van hun gebukte buurman. Ondanks de kou en de regen komt er een echte dj en Mustapha, Racid en de andere organisatoren krijgen een applaus en gaan met de armen om elkaar heen op de foto. De oranje gloed van de vuurkorven verlicht hen. Later op de avond wordt er opgeruimd en is de straat weer leeg, donker en nat.

Thuis zie ik op tv nog een staartje van een discussie. Opnieuw leveren twee gasten een bijdrage aan 'het debat'. Het onderwerp herinner ik me niet meer precies, maar het was zoiets als 'de hand van Verdonk'. Ik ben moe en hun stemmen zijn ver weg. 'Lekker heet hè, deze soep', zegt een van de twee gasten dan opeens.

*Ireen van der Lem,
Opbouwwerkster Middelland
(Reacties op deze bijdrage zijn welkom via
info@nieuwrotterdamstij.nl)*

IMPRESSIES UIT MIDDELLAND

Het Rotterdams college van b en w zet volop in op het verbeteren van de leefbaarheid in achterstandswijken. Een van die wijken is Middelland, gelegen nabij het centrum van de stad. Ireen van der Lem is er opbouwwerkster. Zij doet in elk nummer van Nieuw Rotterdams Tijdschrift verslag van haar ervaringen. Ze kijkt daarbij vooral naar hoe het collegebeleid op straatniveau uitwerkt.

Verdachte zakken

‘Wat een kolere zoi hè?’ Buurman Leenderts loopt naar z’n auto en wijst met zijn hoofd naar de overkant. Vuilniszakken liggen tegen de vuilcontainer aan. Het zijn er wel tien. ‘Ik heb al gebeld’, zegt de buurman, ‘en moet je al die peukken zien bij jullie voor de deur.’ Hij kijkt me strak aan. Het is half negen en ik sta met een kopje koffie in mijn ene hand en een shaggie in mijn andere in de deuropening. Met mijn voet schuif ik de peukjes bij elkaar. ‘Ik rook geen sigaretten’, mompel ik. Hij haalt z’n schouders op.

Kenneth uit de Robert Fruinstraat heeft speciaal tuinhandschoenen gekocht, vertelde hij me onlangs, om zakken die naast de vuilcontainer in zijn straat staan er nog in te proppen. Vaak lukt hem dat. Hij vindt het sneu als zijn burens een boete krijgen. ‘Maar als ik zie dat ze er zakken naast zetten, scheld ik ze natuurlijk wel verrot’, zei hij. Hij koopt af en toe ook een flesje Surinaamse pine-oil en dat giet hij dan leeg over de zakken in de container. ‘Dan stinkt het niet meer, dan ruikt het.’ Als hij lacht zie ik zijn gouden tanden.

Laatst kreeg een bewoonster uit de Joost van Geelstraat een boete terwijl ze nog nooit van haar

leven een zak naast de container had gezet. ‘Een mirakel’, dacht ik. Hoewel, een andere bewoner zag eens dat iemand een zak uit een volle container viste om plaats voor zijn eigen zak te maken. Juist voordat ik naar binnen wil gaan, zie ik aan de overkant een man uit een portiek komen met een vuilniszak. ‘De container is vol’, roep ik. Hij reageert niet. ‘Als u hem ernaast zet, riskeert u een boete hoor’, roep ik harder. Hij kijkt naar me en zet zijn vuilniszak bij de andere zakken naast de vuilcontainer. Later passeren twee medewerkers van de dienst Stadstoezicht, een man en een vrouw. Ze staren naar het stilleven aan de overkant. ‘Die is vol’, zegt de vrouw. Het blijft even stil. ‘Nu weet ik van wie deze zak is’, en ik sjouw de vuilniszak van de gewaarschuwde man naar onze kant van de straat. ‘Maakt niet uit’, zegt de man, ‘die container is vol. Waar moeten de mensen hun zak anders laten. Dit is typisch een probleem van de Roteb.’ In een flits denk ik aan de Campagne Schoon, vertelden dat ze hun vuilniszak nooit naast een container moeten zetten. ‘Neem ’m weer mee naar huis of probeer een andere container’, zeiden we.

FOTO: ERIK SCHILT

Stomverbaasd kijk ik het stel aan. Uiteindelijk roepen ze toch een auto op. De zak zal worden opengemaakt en de dader krijgt een waarschuwing. Maar alleen omdat ik me er druk over maak. Even later rijden ze weg. 's Middags wordt de verdachte vuilniszak bij ons opgehaald en in een auto weggevoerd. De container is net geleegd en buurman Leenderts zwiept er nu de vuilniszakken in die de Roteb heeft laten liggen. Met blote handen.

*Ireen van der Lem,
Opbouwwerkster Middelland
(Reacties op deze bijdrage zijn welkom via
info@nieuwrotterdamstij.nl)*